

[Henry Christensen.]

den bundne opsparing, blev der i tinget fremsat forslag om ændringer i loven om bunden opsparing. Man skulle vel så have troet, at efter at der var gået et halvt år, havde regeringen haft tid nok til at tænke sig om, således at nu var overvejelserne færdige, og så var vi fri for, at man skulle lave om på det én gang til.

Første behandling fandt sted allerede den 18. oktober, og efter regeringens anmodning nedsattes et udvalg i samme møde. Dette gik igen efter regeringens anmodning i gang med arbejdet omgående. Stadig var der ingen, der lagde regeringen og dens partier vanskeligheder i vejen. Regeringen bestemte selv og ledede selv arbejdet med sit lovforslag, men se, regeringen og dens to partier fandt ud af, at de endnu en gang skulle lave om på det. Der kom nye ændringsforslag, fristerne skulle skydes ud én gang til, nu fra den 5. til den 10., og indbetalingsfristerne fra kommunerne til staten skulle også ændres én gang til.

I udvalget blev der spurgt, hvor praktisk hele denne fremgangsmåde nu var, og vi fik takket være den højtærede finansminister og hans embedsmænd en længere redegørelse i udvalget og fik her det indtryk, at man havde lagt det til rette således, at man sammen med kommunerne kunne enes om den fremgangsmåde, der herefter måtte tages i anvendelse. Vi måtte få det indtryk, at selv om forhandlingerne med kommunerne endnu ikke var tilendebragt, så var man så nær hinanden med hensyn til, hvordan det skulle foregå, at man ville nå til enighed.

Men det viser sig heller ikke at være tilfældet. Efter udvalgsrådet har vi fået en henvendelse fra De samvirkende Sognerådsforeninger, der meget stærkt kritiserer den fremgangsmåde, der er valgt, og for deres vedkommende mener, at det vil volde dem meget store praktiske vanskeligheder, og de ender med at stille et andet forslag. I hvert fald var det altså ikke sådan, at regeringen og dens embedsmænd blev enige med de forskellige kommunale organisationer; vi må i hvert fald gå ud fra, at der endnu på dette tidspunkt ikke er enighed om, hvad der er den mest hensigtsmæssige måde i henseende til praktiseren.

Jeg vil bare for en ordens skyld stille det spørgsmål: kan man regne med, at regeringen nu er færdig med sine overvejelser, eller kan man regne med, at der endnu kommer nogle ændringsforslag, så at folk skal være lidt forsigtig med, om de nu skal begynde at betale efter det sidste forslag, eller de skal regne med, at de skal hen og søge pengene tilbagebetalt et stykke tid igen? Jeg beder den højtærede finansminister i den forbindelse give den klare oplysning her i tinget, om de medborgere, der har betalt den bundne opsparing, nu har ret til at få beløbet tilbagebetalt og derefter indstille sig på at betale til de frister, der måtte være bestemt i den sidste lovgivning, vi måtte se.

Når regeringen derfor taler meget om æren ved denne lovgivning, må den efter min opfattelse også tale en del om den skam, den har ved selve den ledelse af lovgivningsarbejdet, vi her har været stillet over for, og dette rent bortset fra de principielle forskelligheder, vi kan have i opfattelsen. Vi har ikke lagt regeringen hindringer i vejen, men det er naturligvis vor pligt at påpege, hvordan lovgivningsarbejdet i øjeblikket ledes i tinget. Det er ikke det eneste eksempel, vi har været udsat for i den seneste tid på usikker og svigtende ledelse af lovgivningsarbejdet.

Men ud over regeringspartiernes og finansministerens egne to ændringsforslag er der stillet yderligere et ændringsforslag, som er nok så vidtgående, nemlig det ændringsforslag, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen har stillet om simpelt hen at ophæve den bundne opsparing. Om dette ændringsforslag er der at sige, at det er ganske enkelt. Det er en gentagelse af det standpunkt, som vi har taget til denne lovgivning fra dens første færd, og vi har ved de lejligheder, hvor vi har kunnet stemme og give vort standpunkt til kende, givet det klart og tydeligt til kende. Vi har været imod lovgivningen om den bundne opsparing. Vi var og vi er modstandere af loven. Vi har sagt det, og vi har som nævnt stemt i overensstemmelse hermed, når der var lejlighed til det.

Man kunne så rejse det spørgsmål, om den omstændighed, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen nu stiller sit forslag, der er udtryk for det standpunkt, som er vort, skulle kunne foranledige, at vi gav udtryk